

L'APUNT

Les escultures dels Jocs Olímpics

Jaume Vidal

Una de les aportacions dels Jocs de Barcelona va ser l'intent de donar un impuls cultural a la ciutat, i amb l'emblema d'un logotip dissenyat per Perico Pastor es va crear l'Olimpiada Cultural. Com que l'urbanisme era el gran objectiu –tan important com l'esportiu–, una de les propostes va ser crear un circuit d'escultures pel barri marítim de la Rivera. Es van triar grans noms:

Jaume Plensa, Janis Kounellis, Rebecca Horn, Mario Metz, Lotta Baumgartem, James Turrell i Juan Muñoz, un luxe d'autors que va seleccionar una comissió liderada per Gloria Moure. Ara que commemorem els 25 anys dels Jocs caldria adonar-se que aquestes joies de l'escultura urbana no han estat prou ben tractades ni cuidades. Vaja, que fan pena! Caldria posar-hi remei.

Gataro proposa una personal adaptació del Quixot amb col·legues canadencs

bre Edip. L'èpica i la immigració també són elements clau per a un espectacle itinerant, de la companyia Kamchátka, *Fugit*.

L'autor i director Pau Miró és un altre dels noms propis d'aquest Grec. Altra vegada amb Emma Vilarasau (*Victòria*, TNC, 2016) torna al Grec. Confronta unes germanes per reflexionar sobre l'ètica en l'àmbit del periodisme, i el paper que té en la societat, però també sobre els reptes i compromisos perso-

nals. Si Emma Vilarasau representa la periodista que ha estat acomiadada del mitjà de comunicació, Mar Ulldemolins és la dona que ha estat acomiadada injustament. Com és que no preocupa la contaminació periodística com podria ser la sanitària? Però més enllà d'un debat sobre l'ètica periodística, en realitat es planteja el mal que pot fer dins d'una família no explicar-se amb confiança. Imma Colomer és la tercera actriu en discòrdia, la que desajusta l'equilibri de poder dels dos personatges i que viu una relació d'amor/odi amb l'experiodista, la seva germana. L'obra es representa a la Beckett. Sí que s'ha estrenat (però al Quebec) *Les véritables aventures de don Quichotte de la Mancha*, un projecte realitzat entre Sortie de Séjours i la companyia de titelles Pupulus Mordicus amb els de Gataro. Aquesta és la segona aventura catalanoquebequesa, que ja ha estat molt ben rebuda al Canadà.

Entrar als assaigs

També, fins i tot, es multipliquen les accions que busquen atraure el públic, com poden ser els assaigs oberts. Per exemple, dimarts, una vintena d'espectadors van assistir a un passió d'*Aïre*, una coreografia ambiciosa de Miquel G. Font en la qual unirà una coral de Mataró, un film rodat amb els propis ballarins i un actor (Jaume Madaula) i una coreografia que va obrint-se a mesura que avancen les escenes. *Aïre* s'inspira en testimonis reals que expliquen què hi ha després de la mort. Un món paral·lel, que expressen gent de totes les cultures i creences i que remet novament a un univers comú (el que tots els humans es reconeixen mortals). L'obra es podrà veure l'11 i 12 de juliol al Mercat de les Flors, però un grup d'espectadors ja va poder copsar les intencions del coreògraf per connectar amb l'obra i atrevir-se a conèixer el món de la dansa contemporània. ■

Crònica espectacle musical

Tendra llibertat

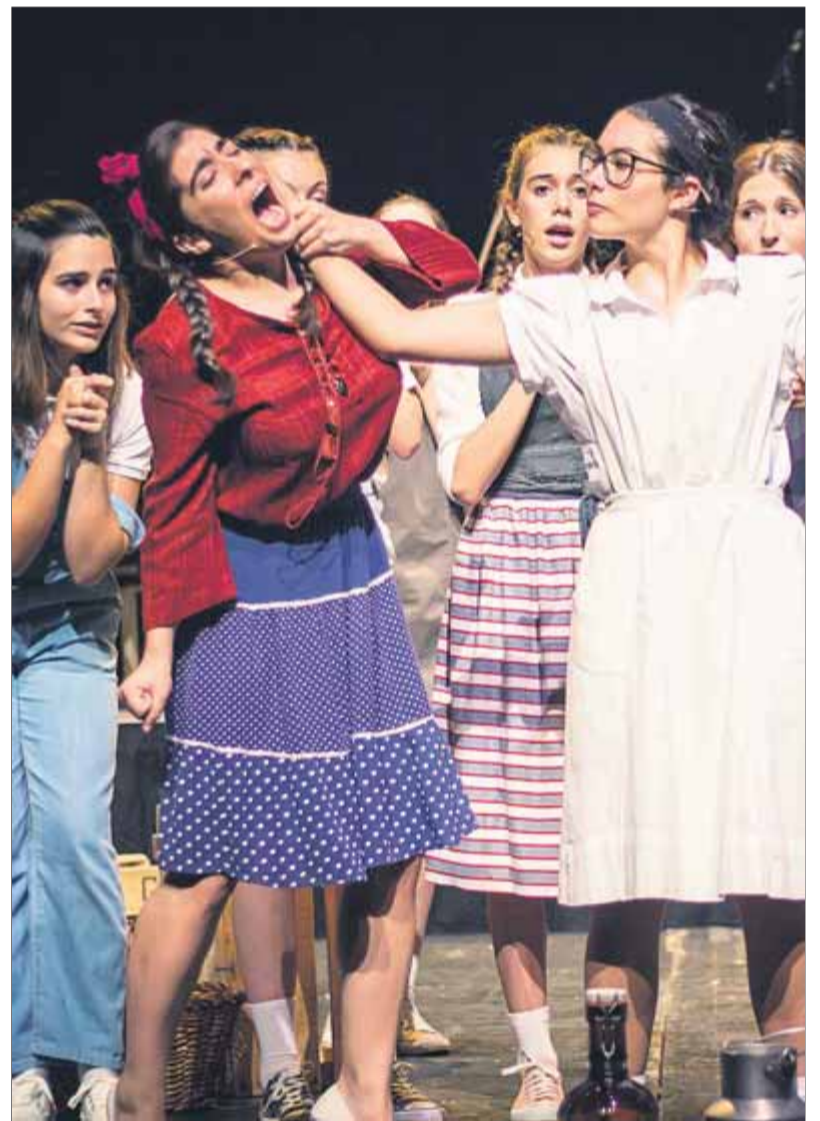

Jordi Bordes

Barcelona

Hi ha històries que semblen de conte. Algunes, de por. D'altres, d'ensucrada ingenuïtat. *Brundibár*, el títol, que ahir a la tarda va fer de pòrtic d'aquest Grec Festival, casa aquests dos punts antagònics. I ho fa, a més, aquest cop, posant una baula a una transmissió de cultura que caldria repetir periòdicament. La llibertat és un valor indispensable per a la dignitat de l'home. Sigui una criatura dins d'un camp de concentració o uns pinxos que fan mofa de la canalla més ingènua. La llibertat sempre acaba guanyant. Encara que, a vegades, es cobri la vida d'uns innocents per la prepotència dels que pretenen dominar el món. La llibertat és tendra o no ho és. En aquest món de postveritats, la realitat, al final, sempre s'imposa i acaba desemascarant l'engany. La veritat és crua a vegades però sempre allibera.

Què és això de *Brundibár*? D'entrada és una opereta molt naïf per a veus blanques que expliquen un conte d'un malvat, *Brundibár*, que sota l'aparença d'un músic de carrer que diverteix la gent del mercat, en realitat imposa la seva llei. Només la unió dels animals de carrer amb els nens pot fer veure l'engany d'aquest músic que, com un Hamelin cruel, traïx amb el seu posat de simpàtic i despreocupat. Aquesta peça guanya una densitat que fa ferredat quan s'explica, només com a introducció que l'òpera es va interpretar 55 cops al camp de concentració de Terezín, a prop de Praga. Va ser la fórmula que van trobar el músic Hans Krása i el llibretista Adolf Hoffmeister per donar una alenada de vida i d'esperança a la canalla del camp. Es calcula que hi van passar uns 15.000 nens; en van sobreviure 132. Es desconeix com van aconseguir els compositors que es pogués representar l'actuació tants cops. Se sap que l'última vegada la van gravar els nazis com a mesura propagandística per aparentar la llibertat que hi havia als camps de concentració (Mayorga va fer una peça sobre aquest engany dels nazis a *Himmelweg*). Des-

Detall de l'assaig general de 'Brundibár', que es va estrenar ahir ■ E. ROMANÍ

Pirates Teatre ha dirigit l'obra musical que els va formar com a companyia, fa prop de dues dècades

prés del rodatge, es va traslladar tot l'equip a Auschwitz. La posada en escena, naïf, no posa el dit en aquesta ferida de manera evident. Però sí que projecta els rostres dels nens que van intervenir en la grava-

ció. I que mai més podran explicar-ho. La violència va posar fi a la seva vida, però no a la seva reivindicació de llibertat, que continua ben viva en la veu de nous rostres fràgils d'aquest segle XXI.

La representació té un altre secret amagat. L'han dirigida el pinyol d'Els Pirates Teatre. Aquesta companyia, que enguany acaba de fer 15 anys d'història, es va formar arran de la participació de molta jove-nalla en el *Brundibár* del 1998. Dues dècades després, la història els torna a agermanar. Ni els uns es desdiuen avergonyits d'una peça naïf, ni la direcció del Grec d'ara obvia aquesta bonica relació. Al vestíbul del Lliure, després de la funció els nens del cor aclamaven "Pirates!" i "Brundibár!" Tendrà felicitat.